

opusdei.org

Meditacions: Dimecres de la segona setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dimecres de la segona setmana de Pasqua. Els temes proposats són: Crist és la llum del món; el testimoniatge de fe dels apòstols; no fem apostolat, som apòstols.

30/04/2025

«QUAN LA LLUM ha vingut al món, s'han estimat més la fosca que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum no desemmascari les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu» (*Jn 3, 19-21*). Amb aquestes paraules que llegim a l'evangeli, continua la conversa de Jesús amb Nicodem. Apareix un tema recurrent en el llibre de sant Joan: Crist és la llum del món i qui el segueix «no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum de la vida» (*Jn 8, 12*). La llum que Crist va portar al món no va ser enlluernadora: acollir-la o no, acostar-se o mirar cap a una altra banda, depenia de la llibertat de cada cor. De fet, la llum va ser rebutjada per molts. Altres fins i tot van intentar apagar-la. Però el pla

diví de salvació supera qualsevol esquema humà.

La llum de Crist ressuscitat continua sent una llum d'amor, que no s'imposa, sinó que es presenta humil, discreta, a la llibertat dels homes. No ens vol sotmetre ni passar per sobre de la nostra possibilitat d'elecció. Però quan se l'acull sota aquesta aparença de feblesa, es demostra capaç de dissipar les tenebres més denses. «Crist, ressuscitat d'entre els morts, brilla al món, i ho fa de la manera més clara, precisament allà on segons el judici humà tot sembla ombrívol i sense esperança. Ell ha vençut la mort —ell viu— i la fe en ell penetra com una petita llum tot allò que és fosc i amenaça. Certament, qui creu en Jesús no sempre veu a la vida només el sol, gairebé com si pogués estalviar-se patiments i dificultats; ara bé, sempre té una llum clara que li mostra una via, el camí que condueix

a la vida en abundància (cf Jn 10, 10). Els ulls dels qui creuen en Crist entreveuen fins i tot en la nit més fosca una llum, i ja veuen la claredat d'un nou dia»^[1].

EL SENYOR, que es va manifestar com la llum del món, també va dir als seus deixebles: «Vosaltres sou la llum del món» (Lc 5, 14). Tots estem cridats a ser llum i a formar amb els altres cristians una resplendor cada cop més àmplia: «La llum no es queda aïllada. En tot el seu entorn s'encenen altres llums. Sota els seus raigs es perfilen els contorns de l'ambient, de manera que ens podem orientar. No vivim sols al món. Precisament en les coses importants de la vida tenim necessitat dels altres. En particular, no estem sols en la fe, som baules de la gran cadena dels creients. Ningú no arriba a

creure si no està sostingut per la fe dels altres i, d'altra banda, amb la meva fe, contribueixo a confirmar els altres a la seva. Ens ajudem recíprocament a ser exemples els uns per als altres, compartim amb els altres allò que és nostre, els nostres pensaments, les nostres accions i el nostre afecte. I ens ajudem mútuament a orientar-nos»^[2].

Aquest va ser el cas dels primers cristians, que tenien «un sol cor i una sola ànima» (Ac 3, 32). «La comunitat renascuda té la gràcia de la unitat, de l'harmonia. I l'únic que ens pot donar aquesta harmonia és l'Esperit Sant, que és l'harmonia entre el Pare i el Fill, és el do que fa l'harmonia»^[3]. El Paràclit els mantenia units i els impulsava a evangelitzar: així, com relata la Sagrada Escripura, l'Església va anar creixent amb rapidesa. Certament, al costat de la llum de la fe, seguien estant presents les tenebres i no van faltar els

problemes. A la Missa d'avui es llegeix com, en veure que cada cop més persones abraçaven el cristianisme, les autoritats «van detenir els apòstols i els van tancar a la presó pública» (Ac 5, 18). D'una manera o altra, tampoc no faltaran dificultats en la nostra vida quan procurem difondre al nostre voltant la llum de Crist. Davant la impressió que els fruits són pocs o que les nostres condicions personals tampoc no són les millors, podem repetir amb el salmista: «Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta» (Sl 33, 7). Aquesta seria també l'actitud dels apòstols mentre estaven tancats a la presó. I el consol de Déu no va trigar a arribar.

«PERÒ L'ÀNGEL del Senyor va obrir a la nit les portes de la presó, els va treure fora i els va dir: “Aneu-vos-en,

presenteu-vos al temple i prediqueu al poble totes aquestes veritats de vida”. Ells, doncs, entraren al temple a trenc de dia i predicaven» (Ac 5, 19-21). Tot i que no es descriu l'aparició de l'àngel, devia ser impressionant. Amb les primeres llums del dia, i sabent que tornarien a ser arrestats, els apòstols van emprendre aquella indicació. Ho van fer no com qui compleix un encàrrec extern sinó com qui porta endavant una missió pròpia, una tasca que havia passat a ser part constitutiva de cadascú; no sols feien apostolat sinó que eren i se sentien apòstols, testimonis d'un esdeveniment que havia transformat les seves vides.

També nosaltres «hem d'omplir de llum el món (...) —escrigué sant Josepmaria—. Res no pot produir més satisfacció que portar tantes ànimes a la llum i a la calor de Crist. Persones a les quals ningú ha ensenyat a valorar la seva vida

corrent, per als que allò ordinari sembla inútil i sense sentit, que no encerten a comprendre i a sorprendre's davant aquesta gran veritat: Jesucrist s'ha preocupat de nosaltres, fins i tot dels més petits, fins i tot dels més insignificants. A tothom heu de dir: també a vosaltres us busca Crist, com va buscar els primers dotze, com va buscar la dona samaritana, com va buscar Zaqueu; com al paralític: *surge et ambula* (Mc 2, 9), aixeca't que el Senyor t'espera; com el fill de la vídua de Naín: *tibi dico, surge!* (Lc 7, 14), a tu t'ho dic, aixeca't de la teva comoditat, de la teva poltroneria, de la teva mort»^[4].

Demanem a la nostra Mare del cel que es mantingui molt viva en nosaltres la consciència que som apòstols, de manera que sapiguem secundar l'acció de l'Esperit Sant perquè moltes ànimes s'acostin a Déu.

[1] Benet XVI, Discurs, 24-IX-2011.

[2] Ibid.

[3] Francesc, Homilia, 14-IV-2015.

[4] Sant Josep maria, *Carta 24-III-1930*.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/meditacions-dimecres-de-la-segona-setmana-de-pasqua/> (08/04/2025)